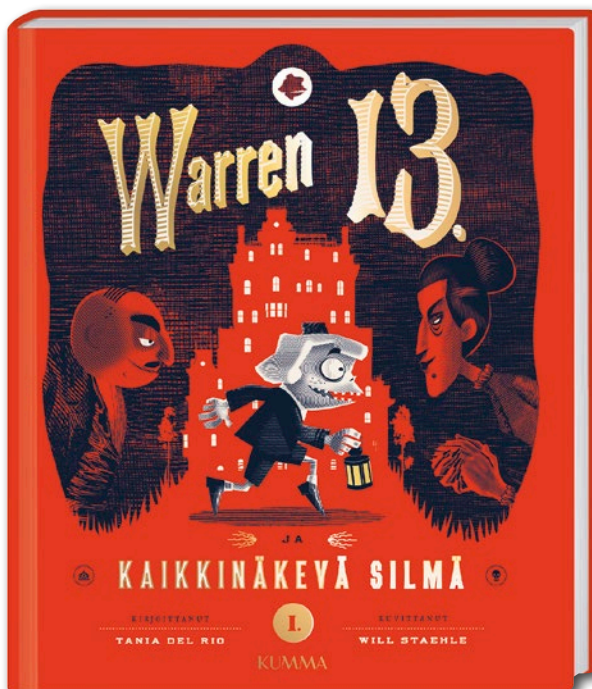

KUMMA

NÄYTESIVUT

Tania del Rio – Will Staehle (kuv.)

WARREN 13. JA KAIKKINÄKEVÄ SILMÄ

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Luku I.

• *JOSSA* •

SALAPERÄINEN

HIERAS

SAAPUU

Tania del Rio – Will Staehle (kuv.): Warren 13. ja Kaikkinäkevä silmä
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijät

WARREN 13.

hipsi varpaisillaan Warren-hotellin katolla, ja vanhat liuskekilvaatat kalisivat kuin luut. Kirpeä syystuuli näykki Warrenin selkää ja uhkasi kaataa hänet kumoon, mutta hän tarpoi sitkeästi eteenpäin. Putoaminen kahdeksankerroksisen hotellin katolta oli pienin hänen murheistaan. Savupiippu nimittäin

odotti korjausta.

Korpit räähkyivät varoittavasti savuhormista, mutta niistä piittaamatta Warren kurkisti piippuun. Kuten tavallista, se oli täynnä vanhoja sanomalehtiä, kankaanriekaleita, risuja, oksia ja muuta roinaa. Kuusi mustaa lintua kyyristeli kylki kyljessä pesäntapaisessaan ja mulkoili häntä.

”Hus, häipykää!” Warren huusi.

Korvit eivät hievahtaneetkaan.

”Lähistöllä riittää mukavia puita. Painu-
kaa tiehenne!”

Korvit eivät kuitenkaan painuneet. Ne näyttivät teeskentelevän, että Warren oli näkymätön.

”Pitää kai ottaa kovat keinot käyttöön”, Warren huokaisi.

Hän oli tehnyt tämän jo kymmeniä kertoja. Ainakin kerran pari kuussa hän kapusi ylös katolle ja poisti pesän piipusta, ennen kuin savu täytti koko hotellin. Tänä aamuna korvit kuitenkin vaikuttivat poikkeuksellisen itsepintaisilta. Pakkaset tekivät tuloaan, ja ne tarvitsivat mukavan lämpimän talvehtimispaikan.

”Heittäisinkö niskaanne sangollisen vetä?” Warren kysyi. ”Mitäs siitä tuumaisitte?”

Linnut tiesivät hänen huijaavan. Yksi napsautti nokkaansa, ja loput jatkoivat tyyneästi torkkujaan. Warren siis ryömi katonharjalle, jossa törrötti väkkyräinen tuuliviiri. Hän kiersi viirin irti ja survaisi sen terävän metallivarren savupiippuun. ”Olen valmis käyttämään raakaa voimaa”, hän ilmoitti määrätietoisesti. ”Häipykää, tai muuten!”

Korvit eivät pörhistäneet höyhentäänkään. Ne tiesivät, ettei kiltti Warren ikimaailmassa kalauttaisi lintua tuuliviirillä.

Oli siis turvauduttava vihoviimeiseen

vaihtoehtoon. ”Jos ette häivy heti paikalla”, Warren sanoi niin uhkaavasti kuin osasi, ”haen Annakonda-tädin ja annan hänen hoiata loput.”

Raivokkaasti raakuen korvit räpistelivät ulos piipusta yhtenä mylläkkänä ja singahitivat kohti taivasta sulat pölisten. Ne olivat majailleet hotellissa niin pitkään, että tunsivat Annakondan paremmin kuin hyvin, ja kaikki paikan asukkaat – myös siivekkäät – varoivat koettelemasta tämän kärsivällisyyttä.

Warren katseli korppien perään, kunnes ne erottuivat enää tummina läiskinä kalpeassa aamunkajossa. Ei ollut mukavaa pelotella lintuja, mutta ne eivät jättäneet hänelle valinnanvaraa. Hän laski katseensa ja tiirasi vaihteeksi kohti maata. Näköalassa ei ollut kehumista.

Warren-hotelli oli ainoa rakennus kilometrien säteellä: se kyhjötti kurjana kukkullallaan ankean harmaalla maaseudulla, ja sitä ympäröi yhtä ankea, kitukasvuinen metsä. Vaikka hotellista olisi talsinut tuntikausia mihin hyvänsä ilmansuuntaan, olisi tuskin löytänyt mitään kiinnostavaa.

Warren ei kuitenkaan katsellut masentavaa maisemaa. Hän tähysi kauemmas, kohti horisonttia ja sen takana aukeavaa maailmaa. Hän kuvitteli kaupunkeja ja viidakoita, satamia ja autiomaita – seutuja, jotka tunsivat vain kirjoista. Kaikkia niitä paikkoja, joissa hän olisi niin mielellään käynyt... ellei olisi sattunut olemaan kaksitoistavuotias sukuhotellin perijä ja paikan ainoa pikkolo, korjausmies, tuholais-torjuja, huonepalvelija ja joka paikan juoksupoika. Warren Kolmastoista oli asunut koko ikänsä hotellissa, aivan kuten hänen isänsä ja tämän yksitoista esi-isää.

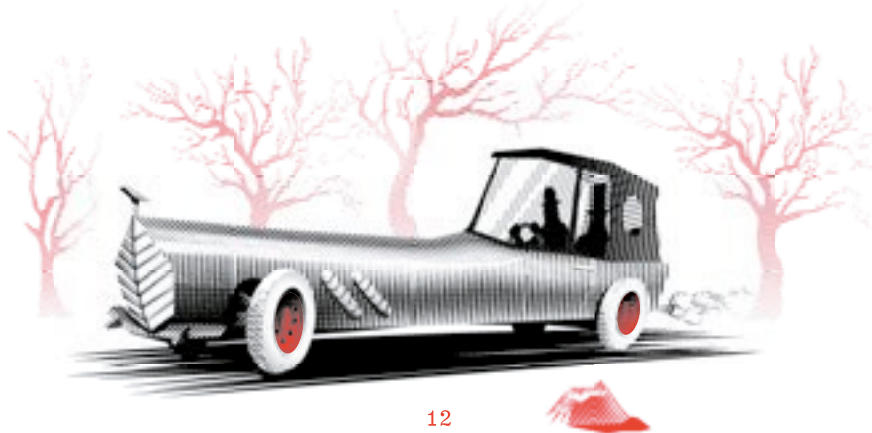
Huokaisten Warren palasi ikävän velvollisuutensa pariin ja ryhtyi puhdistamaan sa-

vupiippua. Pian hänen kätensä olivat noesta mustat. Hän kiskoi hormista kymmenittäin oksia ja keppejä sekä muutaman hieman oudomman, yllättävän esineen: naisten pitsimyssyn, ruosteisen kynsiviilan, piirakkavuoan ja jopa marmorikuulapussin, jonka

tunnisti omakseen. Warren pätkäili edelleen, kuinka korpit olivat onnistuneet nappaamaan pussukan hänen ullakkohuoneensa pöytälaatikosta, kun hänen korviinsa kantautui matalaa murinaa.

Warren siristi silmiään ja tuijotti alas aamu-usvaan. Ällistyksekseen hän erotti metsässä liikettä. Kaitojen oksankäkkäröiden lomasta pilkkotti suuri, tumma hahmo, joka pujotteli puiden lomasta. Hotellia ympäröivä metsä kuhisi karhuja ja villisikoja, mutta

hahmo oli liian kookas ollakseen eläin. Se murahti jälleen, ja Warrenin sydän hypähti. Tulija ei totisesti ollut mikään metsän tavanomaisista asukeista.

Se oli auto!

Warren ei ollut nähnyt autoa sen jälkeen kun viimeinenkin vieras oli lähtenyt hotellista ja vannonut, ettei koskaan palaisi. Viisi pitkää vuotta oli kulunut ilman ainuttakaan asiakasta. Warrenin silmät laajenivat, kun auto nousi mäen harjalle. Viimeinkin he saivat vieraita!

Auto rullasi sisään Warren-hotellin mahavasta mutta rapistuneista rautaporteista, hidasti vauhtia ja pysähtyi pääovelle. Ja täsmälleen sillä hetkellä Warren muisti, että oli hänen työtään tervehtiä uusia tulokkaita ja kantaa heidän laukkunsa.

Warren hätkähti, kun hotellin sisäpuhelin alkoi rätistä – sen metallinen säksätys kaikui savuhormissa – ja Rupert-sedän pakokauhainen mutta katkonainen karjaisu kajahti hänen korviinsa:

”WAAAAARREN!”

Warrenille tuli tulipalokiire alakertaan! Hän harkitsi jopa oikaisevansa savupiipun kautta, mutta kahdeksan kerroksen pudotus oli hänellekin liikaa. Sen sijaan hän hypähti alas katon reunalta, tarttui toisella kädellään räystäskouruun ja heilautti itsensä sisään ul-

lakkoikkunasta. Hän tömähti äänekkäästi lattialle ja pölläytti nokipilven kapealle sängylleen ja työpöydäntapaiselleen, jotka täytivät hänen pikkuruisen huoneensa.

Warren oli aiemmin nukkunut yhdessä toisen kerroksen suurista huoneista, mutta Annakonda-täti ei sietänyt lapsia silmissään eikä halunnut Warrenia lähelleen. Täti siis karkotti Warrenin hotellin ullakolle, joka oli kahdeksan kerrosta ala-aulaa korkeammalla, vaikka juuri aulassa Warren useimmiten työskenteli.

Warren ryntäsi huoneensa lattiassa olevan läikän luo, avasi sen alla olevan salaluukun, kapusi alas puutikkaita ja tömähti suoraan kahdeksannen kerroksen käytävään. Hän kohottautui ja säntäsi pääportaikkoon, ja lukemattomat mahdollisuudet kihisivät hänen mielessään. Kuka salaperäinen vieras oli? Ja mitä tämä teki hänen hotellissaan?

